

► 23 Septiembre, 2014

ART

La col·lecció Bassat

Ricard Mas Peinado

Catalunya no té més d'una dotzena de col·leccionistes d'art contemporani català. I quan parlo de col·leccionistes estic parlant de gent que ha aplegat més d'un centenar de peces de qualitat, amb determinada coherència. De col·leccionistes que podrien fundar un petit, o gran museu-fundació, com Can Framis, d'Antoni Vila Casas.

El publicista Lluís Bassat n'és un altre. Actualment, està mostrant la seva col·lecció d'art de la segona meitat del segle XX, bàsicament català, a la Nau Gaudí de Mataró, un espai d'origen fabril, però d'una mística senzillesa que corprèn el visitant. Allí, i amb una sàvia intervenció que no altera l'essència del contenidor, Bassat acaba d'estrenar la cinquena configuració de la col·lecció, titulada: "Quatre dècades, cinquanta artistes (1940 - 1979)", i comissariada per Núria Poch.

Els gustos són eclèctics, però el conjunt dóna una idea poc difosa d'aquest període de l'art català –i valencià, de les Espanyes, i encara una miqueta de les avantguardes internacionals–. Per exemple, Sergi Aguilar i Andreu Alfaro dialoguen meravellósament en una senzillesa radicalment avantguardista, mentre Subirachs i Fenosa remouen les bases del classicisme més subversiu. Si escrivís la llista dels autors, i detallés les obres més interessants, em quedaria sense espai. Tan sols dir-vos que us reco-

mano una visita. Si no sou de Mataró, un cop de tren i apa-li!

L'origen de la Col·lecció Lluís Bassat d'Art Contemporani de Catalunya no és accidental: el dia d'octubre del 1973 que creuà la porta de la galeria Adrià per comprar el quadre *Bañista* de Xavier Serra de Rivera –la segona adquisició de la seva vida–, no sospitava que acabaria sent accionista d'aquesta empresa dirigida per Francesc Mestre. L'aventura va durar sis anys, itinerari breu per mor de la crisi del petroli, però van ser sis anys intensíssims en què gairebé cada vespre Lluís es passava per la galeria per comentar amb en Francesc Mestre les

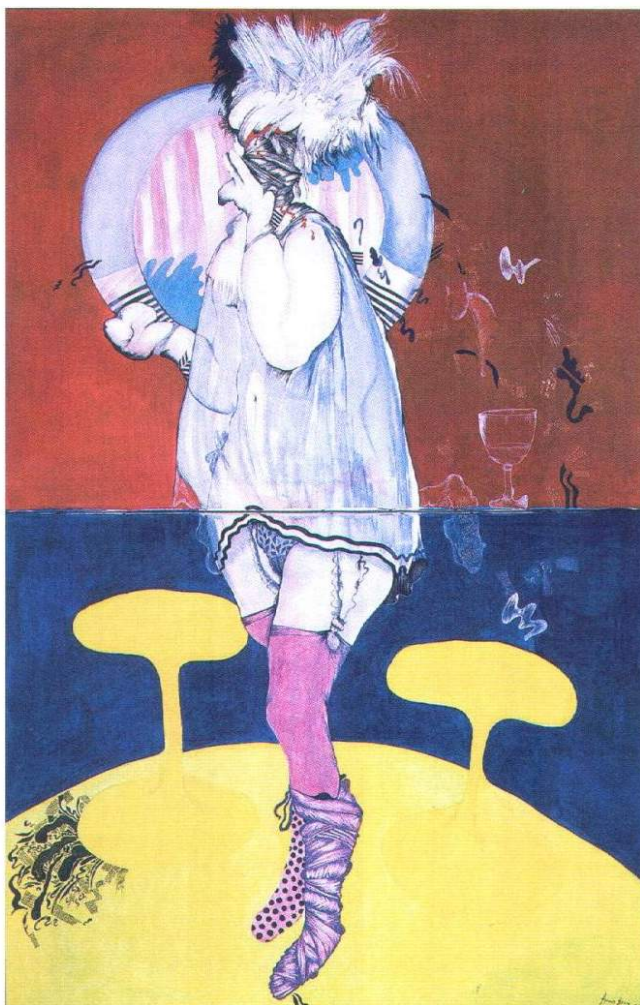
incidències de la jornada. Junts, també visitaven tots els tallers d'artistes que poguessin semblar interessants.

Us imagineu el Lluís al taller de Rafa Bartolozzi, poc després de tancar un tracte amb en David Ogilvy que capgiraria el mercat de la publicitat? Els veritables pares de l'art conceptual –això és, la publicitat– adorant els radicals lliures de la creativitat. Com devia fluir l'energia en aquelles visites... Tampoc oblideu que un dels grans crítics d'art, Alexandre Cirici, també es guanyava la vida amb la publicitat!

Després de la clausura de la galeria el 1979, amb un patrimoni viscut i paït, el fundador Miquel Adrià li va oferir la seva pròpia col·lecció, sencera. No va poder dir que no. Era com un avís del destí. Lluís Bassat havia de custodiar aquell moment extraordinari del nostre art.

Si ens hi fixem bé, van ser sis anys, els que van fixar l'obsessió *bassatiana* per l'art. Poc més d'un lustre. Però va ser un període intens de coneixement humà, de vitalitat compartida, ja que la majoria dels artistes que s'exposaven a la galeria Adrià havien nascut poc abans o poc després que ell. Eren companys de viatge vital.

Com deia al principi, gent com Arranz Bravo o Bartolozzi, Serra de Rivera, Artigau, Anessa, o els més veterans Joan Claret, Guinovart, Tharrats... són autors gairebé invisibles per al públic català. Si volem veure la seva obra en un museu, ens caldrà anar, amb una mica de sort, al Reina Sofía de Madrid. I és que, de vegades, ens passem de queixa i no fem res per posar-hi remei. Sort de col·leccionistes com en Lluís Bassat.

Eduard Arranz Bravo: *Dona deu minuts*, 1972. Una peça que capta l'espirit de la col·lecció Bassat.

www.ricardmas.com